

Noapte cu lună

Roxana.c

Era tăcută noaptea. Orașul adormise
atât de-adânc că geamuri se-ncețosau de vise.

Senin din zare-n zare... și parcă între ele
țesuse luna voaluri cu unduiri și stele.

Dormeam și-n vis uitasem de beznă și de frică;
umblam pe străzi cu umbra-mi prelungă de pisică.

O lume de feline trecea alene strada
cu blănuri sure, negre sau albe ca zăpada.

Erai și tu acolo uitând de podul unde
foșneau în manuscrise filozofii profunde.

Râdeam când discul lunii ne profila pantere.
Pe țigle pictau raze culori de-argint și miere.

Ieșeau fâșii de aburi din ierburi adormite.
Cânta un glas în noapte, plângeau în el ispite...

și lin creșteau, albi norii, în șir de caravane
lungindu-se cu lenea pisicilor persane.

Cânta un glas departe despre iubiri absente.
Din ochii lunii lacrimi cădeau fosforescente...